

Det var en gång en liten ogin pojke. Gladlynt, som tagen ur en Edvard Persson-film. Han vinkade till förbipasserande, kepsen på sned - ett barn av skånsk sol och sommarluft.

Men det ingen såg, inte till en början, var hur mörkret långsamt sänkte sig omkring honom. Han trivdes där - i den kalla, dunkla källaren där vinden aldrig nådde och ljuset stannade vid dörren.

Han sa att han såg klart i skuggorna. Som om mörkret viskade till honom på ett språk bara han förstod. De andra barnen såg ingenting. De rörde vid det han rört vid, lekte med det han lekt med - ovetandes om att varje yta bar ett svärtat spår. Han såg det. Och det gjorde honom nöjd.

Pojken som var ogin älskade skolan. Inte för kunskapen - utan för möjligheten att spela kamrater mot varandra. Han trivdes i triangeldramat av viskningar och antydningar, där vänskap var ett spelbräde och reglerna skrivna av honom själv. De som han inte kom åt med list - de hade han redan på sin svarta lista. Ett litet häfte, mentalt eller verkligt, där namn ristades in under rubriken: "De ska få tillbaka." Oförrätter som aldrig varit några - men i hans värld var hämnd en rättighet.

Pojken som var ogin fick nya ogina vänner på gymnasiet. De fann varandra i tysthet - som om en särskild sorts själ kände igen sin spegel i en annan. De satt ofta tillsammans i hörnen av klassrummet, med böcker vars pärmar bar gamla riksvapen och kartor över imperiet som sedan länge fallit.

De talade lågmält men intensivt, om dagar då folk visste sin plats, om marscher och minnesmärken, om ordning. Deras blickar sökte inte samtal - bara samtycke. Det var viljans triumf de sökte - djupt inombords, i deras stukade bröst. Inga fanor vajade. Inga tal hölls. Det var tyst - men tungt. De bar sina drömmar som gamla medaljer, nött i kanten, men fortfarande skinande i skuggan. Det var inte hopp de närde, utan en övertygelse: att världen hade svikit, och att de, om än få, visste bättre.

Pojken som var ogin blev än mer så när han nådde universitetet. Här fanns fler som han - om inte mer radikala. De samlades i tysta grupper, inte i protest utan i övertygelse. Deras samtal kretsade kring begrepp som andra undvek, och böcker som sedan länge låg på historiens förbjudna hyllor. En av dem sägs ha burit Mein Kampf i bakfickan - inte som läsning, utan som identitet. Det var här, bland tegelväggar och bomberjackor, som pojken fann dem han kallade de viktiga. En från Tyskland, med blick som is och röst som stål, och en annan från Blekinges skogar - tyst, vaksam, med fingrar som trummade mot idéer.

Pojken som var ogin bildade de fyras gäng. En kvartett i missnöjets moll, förenade av en vision: ett Sverige där allt var bättre förr - innan folk slutade vara blonda och började ställa frågor. Med lögnen som drivmedel och svek som språk drev de fram, megafoner stora nog att överrösta både fakta och folkbildning.

Budskapet var tydligt nog för en klisterdekal: 'Allt var Ahmed från Södra Sudans fel'. Inte bara för att han fanns, utan för att han saboterade illusionen. Illusionen om ett

homogent Sverige, där ingen behövde höra främmande ord eller acceptera främmande ansikten. Kulturell essens, viskade de – som om monokultur vore en näringslära

När de kom in i riksdagen bytte de fanor mot formulär, och testballonger blev lagförslag. Skulle Ahmed tvingas till folkmusiklektioner? Borde köttbullar få skyddad ursprungsbeteckning? Var det dags att kriminalisera hummus?

De fyras gäng hade inga svar, bara megafoner. Och i ekot från deras utspel dränktes nyanserna, komplexiteten, verkligheten. Allt som inte passade in i den förskönade berättelsen om ett Sverige som aldrig funnits – men som de nu krävde tillbaka, på bekostnad av alla andra. Historieböckerna var nästa offer. Inga avvikare i pastell, tack.”

Pojken som var ogin älskade kvinnor så mycket att han satte dem högt - helst utom räckhåll. Det var inte misogyni, sa han, bara biologi. Alla som inte var som honom var ‘onaturliga’, vilket han tydligt förklarade med diagram från 1853.

Pojken som var ogin visste allt om kärlek – så länge den följde manualen han klottrade på insidan av sin egen osäkerhet. någon gång mellan puberteten och partimötet. När folk började älska utan att först fråga honom om kön, roll och reproduktionsplanering, blev han nervös.

Andras sexualitet störde ordningen. Inte för att den var skadlig, utan för att den inte gick att stämpla med 'godkänd enligt tradition'. Han började tala om moral, om biologi, om ansvar – som om friheten att älska någon annan krävde tillstånd från just honom.

Att människor kysser fel, känner fel, lever fel - det blev ett hot mot nationens kärnvärden. Och ju mer han försökte tygla det, desto mer påminde det honom om att han varken kunde kontrollera begär eller förstå glädje som inte var hans egen. Det var inte hat, sa han. Bara en försiktig önskan att alla skulle sluta vara så förbannat fria.

Pojken som var ogin stod där i slottet, omgiven av sina likasinnade – inte från orten, men med en lika stark känsla av revanschbegär. De hade inte vunnit på idéer, utan på indignation. 'Nu ska det bli ordning', skrek de, som om samhället vore ett stökigt pojkrum med fel tapeter och för mycket mångfald.

Avtalet de fick igenom var inte skrivet – det var stuvat. Som en överkokt kompromiss där principer ersatts med paragrafer av moralpanik och punktlistor på vilka som borde få mindre liv. Det luktade inte politiskt – det stank auktoritet, instängd i konservburken 'Nationell trygghet™'.

Pojken log. Här, i maktens sal, kunde han äntligen reglera verkligheten. Och inget sa 'framgång' som en regeringspost byggd på missnöje och megafonretorik. Nu var det deras tur att bestämma vad som var normalt – och vad som borde deporteras ur debatten.

Pojken som var ogin visste att det bara var början. De hade inte vunnit ett val - de hade vunnit rätten att riva. Ett samhälle skulle nu raseras med precision: värderingar krossas, rättigheter omförhandlas, normer omformas som vore de ett gäng gamla konservburkar med bäst före 1942.

Deras rike skulle inte bygga på gemenskap, utan på lydnad. Deras lagar skulle inte skydda, utan sortera. Deras privilegier var inte diskreta - de var högljudda, vädrade som fanor i vinden, skraddarsydda för dem som tyckte att frihet var okej så länge den såg ut som dem själva.

Det var inte en demokrati som de ville förvalta. Det var en berättelse de ville skriva om - helst utan kapitel om solidaritet, sexualitet och självbestämmande.

Snipp snapp slut så var sagan slut.

PS: Använd din röst i september nästa år.